

บทที่หนึ่ง

มด

คำโกหก

ใบมินต์

ฝูงมดเดินไต่กำแพงอย่างต่อเนื่อง เรียงแถวเป็นระเบียบ ตามหลังกันตัวแล้วตัวเล่า รวากับรู้แน่ชัดว่าอยากมุ่งหน้าไปที่ไหนและด้วยจุดประสงค์ใด

ผมชื่นชมพวกมดก็เพราะแบบนี้ บางทีอาจมีเหตุผลอื่นที่ผมไม่เข้าใจ แต่ผมไม่ใช่คนที่เข้าใจสิ่งต่างๆ ได้ลึกซึ้งอยู่แล้ว บ่อยครั้งผมเรียนรู้สิ่งเหล่านั้นด้วยสัญชาตญาณ ทว่าสิ่งที่ทำก็ไม่ได้รับการชื่นชมเสมอไป อาจเป็นเพราะเหตุนี้ ปีนั้นผมจึงถูกซ้ำชั้น ความจริงคือ ผมหนีไปตกปลาที่ลำธารถึงเจ็ดสิบเอ็ดวันแทนที่จะไปโรงเรียน

อย่างไรก็เถอะ ผมไม่เคยชอบหนังสืออะไรมากมายอยู่แล้ว จนกระทั่งวันที่ครอบครัวลีสี่มาเยือนหมู่บ้าน หลังจากนั้น...นับตั้งแต่นั้น สิ่งต่างๆก็ไม่ง่ายอีกต่อไป

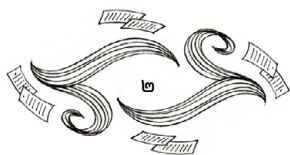
มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราเชื่อมั่นว่ามั่นคง ทว่ากลับไม่เป็นอย่างที่คิด ถึงแม้จะเขียนไว้ในหนังสือก็ตาม เอาเถอะ ตอนนี้ไม่ใช่เวลาจะพูดถึงเรื่องพวกนั้น

ผมหมายถึงเรื่องหนังสือ

พวกคุณจะเข้าใจเร็วๆนี้แหละว่าทำไม

ผมอยู่ในช่วงฤดูร้อนที่ดีที่สุดในช่วงหนึ่งของชีวิต อย่างน้อยมันก็เป็นแบบนั้น จนโดจ พี่ชายผมมาทำลายทุกอย่าง

ไม่มีใครในแอ็บเปิ้ลครอส หมู่บ้านเล็กๆทางเหนือของสกอตแลนด์ที่ผมอยู่ จดจำหน้าร้อนแบบเดียวกันนี้ได้สักคน แปะวันที่แสงแดดสาดส่องติดต่อกันโดยไม่มีฝนสักหยด แม้กระทั่งยุ่งยุ่งงงกันไปด้วย พอตกเย็น พวกมันก็ออกมาส่งเสียงหึ่งเบาๆ เหนือทะเล ทว่ามดกลับไม่สนใจการเล่นตลกของอากาศนี้เลย ภารกิจของพวกมันคือเก็บตุณอาหารสำหรับหน้าหนาวและเดินเป็นแถวตอนเรียงหนึ่งตามมดตัวที่อยู่ข้างหน้า ลัดเลาะไปตามรอยแยกบนพื้น ก่อนจะกลับมาเดินในเส้นทางที่ถูกต้อง พวกมันจะไปไหนกันนะ

ผมไม่รู้หรอก แต่ผมมีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่บอกได้ว่า
มดพวกนี้รู้ ผมลองบีบมดตัวที่อยู่หน้าสุดไปสองรอบ ตัวที่เดินนำ
ทั้งแถวนั้นแหละ สิ่งที่เกิดขึ้นคือ หลังจากที่มดตัวหน้าหายไป
ครู่เดียว มดตัวที่สองก็ขึ้นมาแทนที่ แล้วตัวอื่นทั้งหมดที่ตามหลังมา
ก็ทำแบบเดียวกันเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เห็นไหมล่ะ มดทุกตัวนำทางได้...ถ้ามีตัวหนึ่งนำหน้า ตัว
ที่เหลือก็เดินตาม” ผมบอกเปชชา หมาคู่ใจ มันกระดิกหางและ
พยายามเลียหน้าผมอย่างกระตือรือร้นเช่นเคย เปชชาเป็นหมา
พันธุ์ที่แข็งแรง เตี้ยม่อต้อ ขนที่หูดกหนา และหางเหมือนจรวด
มันเป็นหมาที่ระบุสายพันธุ์ไม่ได้ ลักษณะทั่วไปก็ไม่ได้แตกต่าง
จากบรรพบุรุษตัวก่อนๆเลย ความจริงเปชชาตัวนี้คือเปชชาลำดับสี่
ที่อาศัยในบ้านแมคฟี

จริงสิ ผมน่าจะกล่าวถึงคนที่เขียนเรื่องราวในฤดูร้อนครั้งนั้น
ไว้สักหน่อย แม้มันดูห่างไกลจากตอนนี้มากแล้วก็ตาม และคน
คนนั้นก็ยังคงเป็นผม ฟินลีย์ แมคฟี ใช่แล้ว แมคฟี แบบที่เขียน
ด้วย ฟ พันนั้นแหละ

เย็นนั้นผมโกรธ โกรธมากจริงๆ

ถ้าพวกคุณคิดว่า การชั่งตัวเองอยู่ในห้องแล้วข้ามดไม้ใช่
ความคิดที่ดี ผมจะบอกให้ว่าผมมีเหตุผลอันสมควร

ข้ามดยิ่งดีกว่าฆ่าพี่ชายตัวเอง

แม่คงค่อยๆ ย่องเข้ามาในห้อง แล้วมาหยุดยืนข้างหลังโดยไม่ส่งเสียงอะไรเลย หรือไม่ว่าผมก็คงมีสมาธิจดจ่อมากเกินไปจนไม่ได้ยินเสียงกระทั่งตอนที่แม่พูดขึ้น ผมเกือบกักลั่นตัวเองเพราะตกใจแล้วเชื่อว่าผมเป็นคนขวัญอ่อนนะ ใครๆ ก็บอกกันอย่างนี้แหละ

“พระเจ้าช่วย!” แม่อุทาน ตกใจที่เห็นผมตกใจ เราทั้งคู่หัวเราะ แม่ขึ้นมาเพื่อถามว่าผมอยากกินอะไรเป็นอาหารเย็น และมาดูว่าผมทำอะไรอยู่

“มีมดอยู่ในห้องผมซะแม่...” ผมบอกเหตุผลที่นอนราบกับพื้น

“เป็นสัญญาณที่ดีนะ” ผมมองแม่ “มดจะไปในที่ที่มีอะไรสักอย่าง...” แม่พูดต่อ “แม่ว่าสิ่งนั้นคงอยู่ใต้เตียงลูก”

ใต้เตียงของผมมีกล่องที่มีช่องลับ ผมเอาไว้เก็บของมีค่าพวกของที่ผมไม่อยากให้พี่เห็น เช่นตัวสองใบที่ผมเจอในขวดจากทะเล เหริยญของนักข้ามมิติที่ค้างอยู่ในกระเป่า ชิ้นส่วนเหล็กประหลาดๆ และหินรูปร่างแปลกตาห้าหกก้อน... ของทุกชิ้นมีป้ายจัดหมวดหมู่ติดไว้ แสดงรายละเอียดชัดเจน แต่ไม่มีของชิ้นไหนที่จะดึงดูดมดได้

แม่ย่อตัวลงนั่งข้างๆ และแตะมือผม เปชซากระดิกหางให้แม่อยู่ด้านหน้าเรา มันบิดตัวสองครั้ง ก่อนป็นขึ้นไปบนตักแม่

“ถ้าไม่อยากจะให้มดเข้าไปใต้เตียง ต้องเอากาแฟมาวางไว้...”

แม่อธิบาย พลงซี้ให้ผมดูแถวมดบนพื้นไม้

“ทำไมมดถึงไม่มาถ้าผมวางกาแฟไว้ล่ะอะ” ผมถาม

แม่ยิ้ม “ถ้าอยากจะหยุดพวกมัน ก็ต้องสร้างแนวกันด้วย
มินต์ อบเชย และเมล็ดกาแฟ เพื่อความมั่นใจ อาจใช้น้ำมะนาว
พรมเป็นแนวกันแถวที่สองด้วยก็ได้”

ผมมองแม่อย่างชื่นชม “แล้วพวกมันจะถอยกลับไปหรืออะ”

แม่ยกไหล่ “บางครั้งก็ได้ผล มดไม่ชอบกลิ่นแรงๆ”

เรามองพวกมันอยู่อย่างนั้นสักพัก ไม่พูดอะไรกันเลย
นับเป็นช่วงเวลาดี ๆ แห่งการสมรู้ร่วมคิด หนึ่งในช่วงเวลาที่ผมอยาก
เล่าเรื่องราวมากมายให้แม่ฟัง

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีเรียบร้อย ฟินลิย์” แม่ถาม หลังผ่านไป
สักพัก “ดูอารมณ์นี้ไม่ดีเลยนะ”

“เรียบร้อยดีอะ” ผมตอบ

ใช่ สิ่งต่างๆเรียบร้อยดี แต่ก็ไม่ใช่ทุกเรื่องหรอก

บทที่สอง

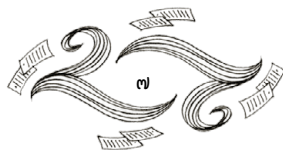
ชานบันได
พานาคอตตา
แองน้ำ

“สวัสดี เจ้ากู” พี่ทักทายเมื่อเดินเข้ามา

ผมไม่ตอบ ผมคิดว่าเขาเหมือนทารกที่โตเกินไป โดจ์ถอดรองเท้าบูตทิ้งไว้หน้าประตูมุ้งลวดแล้วเดินเท้าเปล่าเข้ามา พลังแอบมองในครีวว่ามีอะไรเรื่อยๆ ให้กินบ้าง

“พอจะมีเวลาให้ผมไปอาบน้ำก่อนไหมฮะ” เขาถามแม่อย่างเบิกบาน

ผมจ้องเขาไม่วางตา ขณะที่เขาผิวปากราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาเดินขึ้นบันได แล้วหยุดตรงหน้าผม ตรงตำแหน่งที่ผมยืนขวาง

เขาไว้

“อะรอยู๋ในมือเกาะ” โดจ้ถาม ยังกแสดงท่าทีว่า “ทุกอย่าง
ปกติดี” ดังเดิม เขาทำให้ผมโมโห ผมกำไบมินต์ อบเซย และ
เมลิคกาเฟเต็มมือ ควบคุมสัญชาตญาณไม่ให้ขำงันมันใส่หน้าเขา

“เรามีเรื่องต้องคุยกัน” ผมเอ่ย

โดจ้พ่นลมหายใจ “ฟังนะ เจ้าจุง...”

“แล้วก็อย่าเรียกฉันแบบนั้น”

โดจ้ยกไหล่ “ตามใจแก ก็ได้ ฉันขอโทษสำหรับเรื่องที่เกิดขึ้น
ฉันเข้าใจว่าแกยังไม่หายดี”

“ฉันไม่ได้ป่วย” ผมชี้แจง “ฉันโกรธและอยากได้กุญแจคืน”

“ตอนนี้กุญแจเป็น ของฉัน”

“นั่นเป็นเพราะฉันให้นายต่างหาก”

“ถ้ามันสำคัญมากขนาดนั้น นายควรทำไว้แน่นๆ เลยละ...”

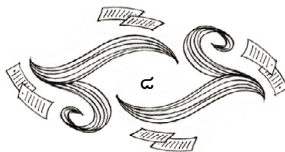
“โดจ้! เราตกลงกันแล้ว ฉันแค่ให้นายยืม นายก็รู้!”

เขาทำหน้าเหมือนกระต่ายตาบอดชั่วคราว เพราะแสงไฟ
หน้ารถ เขากางแขนทั้งสองข้าง ผมจะทำให้ยักษ์สวมองกลงเข้าใจ
เรื่องนี้ได้อย่างไร

โดจ้พยายามผลักผมให้พ้นทาง แต่ผมไม่ขยับ

“อ๊อ พอดีแล้ว” เขาระเบิด ขณะยกตัวผมขึ้นอย่างง่ายดาย

“ถ้าแกอยากได้กุญแจนั้น แกจะมาเอาเมื่อไหร่ก็ได้...”

“ไม่ ฉันเอามาไม่ได้!”

ประเด็นคือถ้าโดจไม่สมัครใจคืนกุญแจให้ผม กุญแจจะกลับไปหาเขาใหม่ มันคือวัตฤวิเศษ พระเจ้า! เหมือนของทุกชิ้นที่ขายและซ่อมแซมในร้านเบตติบาเลโนนั่นแหละ

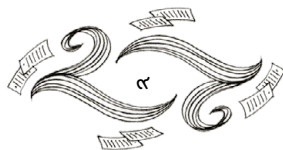
โดจยิ้ม รอยยิ้มว่างเปล่าที่ผมรู้สึกว่าจะเกือบชั่วร้าย ความจริงผมน่าจะแหงเข้าใส่เขาสักครั้ง ทว่าตอนนั้นเอง...

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม เด็กๆ” เสียงแม่ดังชัดจังหวะมาจากด้านล่าง

“เรียบร้อยดีลิ่ะ!” โดจตอบแทนเราสองคน จากนั้นเขาก็ยกตัวผมขึ้นอีกนิด เขาจ้องตามผมเขม็ง “ก็แค่...แมลง...ตัวหนึ่งบนบันได”

เขาหลบลูกเตะผม แล้วหุ้มนผมลงบนบันไดนั้นอย่างเชื่องมั่นในความว่องไวของผม ผมตกลงบนพื้นอย่างสง่างาม ตัวผมอบราบกับชั้นบันได ขณะยกมือลูบเปชซาและบอมน้อยอย่างเศร้าๆ “รู้ไหมคนที่อยากเป็นวีรบุรุษมากเกินไป สุดท้ายก็แพ้เสมอ”

เมื่อเย็นวันนั้น พ่ออารมณ์ดีผิดปกติ หลังจากผ่านพ้นช่วงเวลาที่ยากแสร้งปัญหาให้พ่อ ดูเหมือนว่าสิ่งต่างๆ ในฟาร์มดำเนินไปได้ด้วยดี พ่อเล่าเรื่องงานแสดงปศุสัตว์ที่อยากเข้าร่วม เขาถามผมกับโดจว่าอยากไปด้วยไหม (ผมตอบเสียงฮึดฮัด) ทั้งยังเสริมอีกว่า

อาจมีการประกวดสุนขด้วย แม่หัวเราะ พวกเขาพูดติดตลกว่าเราน่าจะส่งเปชซาเข้าประกวด

เรื่องพวกนี้ไม่เห็นจะตลกตรงไหน อารมณ์ขันทั้งหมดทำร้ายผมมากกว่าเดิม ผมรู้สึกที่ไม่มีใครในบ้านสังเกตเลยว่าผมเจ็บปวดมากแค่ไหน ด้วยเหตุนี้ สิ่งเดียวที่ผมต้องการคืออยากให้ทุกคนเจ็บปวดเหมือนกัน

ความจริง ผมคิดว่าพวกเขาทำตัวร่าเริงกว่าปกติเล็กน้อยหวังจะให้ผมปริปาก ทว่าทุกอย่างไร้ประโยชน์ ผมเอ่ยปากขอลูกจากโต๊ะก่อนมื้ออาหารจบ แล้วป็นขึ้นจักรยานนั่งบนเบาะพิเศษ

แม่เตรียมขนมหวานไว้ให้ กะให้ผมประหลาดใจ พานาคอตตารสบลูเบอร์รี่ ขนมโปรดของผม แม่มองพ่อด้วยสีหน้ากังวลระคนเศร้าตอนเห็นผมพุ่งตัวออกจากบ้าน “นั่นไม่ได้จะไปบ้านลิลีอีกใช่ไหม” แม่ถาม

พ่อส่ายหน้า แล้ววางผ้าเช็ดปากบนโต๊ะ “พรุ่งนี้จะไปคุยกับบาทหลวงโปรสเปโรเสียหน่อย” พ่อตอบ ราวกับนั่นคือหนทางที่จะแก้ปัญหาทุกอย่างของผม

คิดผิดทั้งคู่

แม่เชื่อว่าสาเหตุที่ผมโมโหเกิดจากครอบครัวที่เพิ่งมาถึงหมู่บ้านไม่นาน ลิลี นักค้าของเก่าผู้แปลกประหลาด และโอบีลูกสาววัยรุ่นผู้ช่วยบริหารร้านค้าแปลกๆ...ผนังสีแดงนั้น ขณะที่

พอกลับคิดว่าอารมณ์ขุ่นมัวของผมเกี่ยวข้องกับงานที่บาทหลวง
ประจำแอ็ปเปิ้ลครอสมอบหมายให้ผมทำในฤดูร้อน

“ผมจะไปพูดกับเขาเอง” โดจ์เสนอตัว ก่อนที่พ่อแม่จะทัน
ได้ถามว่าโดจ์รู้อะไรมาบ้าง

หลังจากนั้น เขาก็กินพานาคอตตาบลูเบอร์รี่ส่วนของผม
เข้าไปด้วย

ผมซึ่งจักรยานเหมือนคนบ้า มุ่งหน้าสู่ชายหาดของผม แน่نون มัน
ไม่ใช่ชายหาดของผมจริงๆหรอก แต่ผมรู้สึกแบบนั้น ความจริง
มันคืออ่าวขนาดเล็กที่ตั้งอย่างโดดเดี่ยวถัดลงไปจากโค้งถนน
เลียบชายฝั่งพอดี จากตรงนั้น จะมองเห็นบ้านหลังเล็กๆของ
แอ็ปเปิ้ลครอสที่ตั้งเรียงกัน หาดแห่งนี้ชันและมีแต่ก้อนหิน
บ่อยครั้งกระแสน้ำก็พัดพาทรายสีเข้มเส้นยาวขึ้นมากองไว้
ฝูงยุงบนหาดจะช่วยกันนักท่องเที่ยวหรือนักตั้งแคมป์ที่มาใน
หน้าร้อนให้ห่างจากที่นี่ ทว่าหาดแห่งนี้คือสถานที่ที่ผมพบ
ข้อความในขวดแก้วเป็นครั้งแรก และจากชายหาดตรงนั้นนั่นแหละ
เมื่อมองออกไปจะเห็นหอคอยไม้ตั้งอยู่บนโขดหินเล็ก ๆ ภายใต้
แสงสีม่วงยามเย็น สถานที่ที่ผมได้จูบไอบีเป็นครั้งแรก

และอาจเป็นครั้งสุดท้าย

ผมทิ้งจักรยานไว้ริมถนน รีบเดินไปยังจุดสูงสุดของหาด

ที่ซึ่งพลังกลับทั้งหมดของสายลมจะสัมผัสตัวผม เมื่อไปถึงตรงนั้น
ผมกางแขนออก เลื้อยดีโปกสะบัดกระหนาบซีโครง ผมปลดปล่อย
ความโกรธเคืองทั้งหมดที่อัดอั้นออกมา

ผมตะโกนสุดเสียงใส่สายลม ทะเล เกาะ ดวงอาทิตย์
ที่กำลังลับฟ้า หน้าผา ก้อนหิน ผุ่งยุง และกองสาหร่าย เสียง
ตะโกนเลวร้ายยาวนาน แม้แต่เปชซาวยังเงิบไป

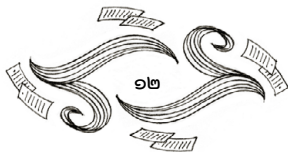
ในที่สุด ผมก็รู้สึกดีขึ้น ผมเหนื่อย ตัวลั่นสะท้าน ทว่าโล่งใจ
ผมปล่อยให้สายลมช่วยเยียวยา จากนั้นจึงเดินลงไปริมหาด
ผมมองหาหินก้อนแบนๆ แล้วเขยื้อยใส่คลื่น ให้มันกระดอน
ไปยังทิศทางของเกาะต่างๆในอ่าว

ผมรู้สึกเหมือนถูกรวยยศ

จากโดจ์และโอบี กุญแจที่เราแย่งชิงกันอยู่คือหนึ่งในกุญแจ
ของร้านแบตติบาเลโน มีกุญแจอยู่ทั้งหมดสี่ดอก กุญแจของคนชาย
กุญแจของผู้เสาะหา กุญแจของช่างซ่อม และกุญแจของผู้พิทักษ์
ของผม

ผมยกกุญแจให้โดจ์เพื่อวางกับดักใส่แอสเกลล์ ชายผู้อยาก
ทำลายร้านแบตติบาเลโน กับดักดังกล่าวได้ผล แอสเกลล์ตาย
ความจริงก็ไม่ได้ตายหรอก แค่กลายเป็นรูปปั้นเกลือ ผมยอมเสี่ยง
ทุกอย่างเพื่องานนี้ แล้วก็ทำสำเร็จ

ยกเว้นรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เรื่องโดจ์ เขาไม่ยอมคืน

กุญแจให้ผม เพราะเขาชอบไอบี

แล้วไอบีก็...ไม่รู้สิ

ฉีบ ฉีบ เสียงอะไรบางอย่างบนหาด

เปชซาเท่า ผมหันไปและเห็นโดจ์เดินอยู่บนเนิน เขาเลื่อนราง
ของเขาตัดกับท้องฟ้า เขาย่อตัวยกจักรยานผมขึ้นตั้งตรงๆ จากนั้น
ก็ล้วงกระเป่า แล้วเดินมาหาผม

ฉีบ ฉีบ

เขาเลือกหิน แล้วส่งหินก้อนแบนสีขาวให้ผม ไม่พูดพรั-
ทำเพลง ทำเหมือนมีเพียงเขาเท่านั้นที่รู้ว่าจะหาหินเหล่านั้นได้อย่างไร
หินแบนๆที่เหมาะสมจะปาใส่คลื่น

“ฟังนะ เจ้ากู...” เขาเริ่ม “ฉันเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่าง
เรา”

“นายรู้ดีว่าจะแก้ไขได้ยังไง”

“แกพูดถูก” เขายอมรับ ล้วงกระเป่า แล้วดึงหุ่นเชิดไม้
ตัวหนึ่งที่ห้อยอยู่ในกระดาดหิซซุออกมา มีข้อความเขียนว่า *แองเจลิกา
สำหรับฟินลีย์*

“ไอบีบอกให้อาพูนนี่ให้แก...” เขาเอ่ย “แกไม่ได้ไปเจอพวกเขา
มาสองวันแล้วนะ”

“นายคิดว่าเพราะอะไรล่ะ”

โดจ์วางหุ่นเชิดลงบนหิน ขณะที่ผมสงสัยว่าทำไมไอบีถึงอยาก

ให้ผมมีของแบบนี้

“แกไม่จำเป็นต้องมีกุญแจแมงป่องก็ได้ถ้าจะไปเจอพวกเขา”

โดจ้พูดต่อ กุญแจทั้งสี่ดอกมีหัวกุญแจเป็นรูปสัตว์

“ถ้าอย่างนั้น นายเองก็ไม่จำเป็นต้องมีกุญแจเหมือนกัน”

ผมเตือนความจำเขา แล้วขำงั้น

ให้ตายสิ

ห็นกระดั่งเจ็ดครั้ง

โดจ้หาห็นก่อนใหม่ให้ ไม่ต้องคิดอะไรมาก

“แกพูดถูกเียง” เขาบอก ขณะคู้ยเขี่ยห็น “แต่ฉันต้องใช้ กุญแจเพื่อไปร่วมประชุม”

ผมมองเขา “ประชุมอะไร” แม้จะรู้คำตอบอยู่แล้วผมก็ยังถาม

โดจ้หน้าแดง “เอาอย่างนี้ละ น้องชาย เรามาทำสัญญาสงบศึกกันแบบสุภาพบุรุษ...” เขาพึมพำ

“ก่อนอื่น ตอบฉันมาก่อนโดจ้” ผมคำราม “ประชุมอะไร”

เขาไม่ตอบ “ฉันขอเก็บกุญแจไว้อีกสามวัน หลังจากนั้นฉันจะคืนให้ ฉันสาบาน”

เขาหาห็นก่อนที่สองที่แบนสนิทจนเจอแล้วส่งให้ผม ผมกำห็นแน่นมากจนรู้สึกรว่ามันอาจแตกได้

“นายพูดถึงการประชุมอะไร โดจ้”

ฉีบ ฉีบ

เขาหันหลังกลับไปยังที่ที่จากมา “สามวัน แล้วมันจะเป็น
ของแก ตกลงนะ”

ผมรู้ว่ามิสเตอร์ลิลี่ส่งจดหมายให้เจ้าของร้านค้าพิเศษคนอื่นๆ
ทั่วโลก เพื่อเชิญมาหารือเรื่องซีมูเอลด์ แอสเกลล์ กับการโจมตี
ของเขา ถ้าสัญญาชตาณณผมถูกต้อง สองพ่อลูกลิลี่คงได้รับการ
ตอบกลับมาแล้ว

“การประชุมรวมเจ็ดตระกูลรีเปล่า โดจ์” ผมยังถือ “มัน
จะจัดหรือ”

โดจ์ยังคงเดินห่างออกไปอย่างมุ่งมั่น

“สามวัน” เขาทวนคำ

“แล้วพวกเขาพูดอะไรบ้าง”

“พวกเขา ใครหรือ”

“จะใครล่ะ ลิลี่ไง!”

โดจ์หยุด “แกอยากให้เราพูดอะไรล่ะ เจ้ากู พูดว่า
ถ้าไม่มีแก พวกเขาจะจัดประชุมรวมตระกูลไม่ได้แน่หรือ”

คำพูดของโดจ์ทำให้ผมเจ็บปวดอย่างสุดซึ้ง ซึ่ง เขารู้ตัวแล้ว
แต่มันสายเกินกว่าจะกลืนคำพูดที่เพิ่งเอ่ยกลับเข้าไป คำพูดที่บอกว่า
ผมไม่มีความจำเป็นต่อร้านเบตติบาเลโนเลยแม้แต่น้อย

ฉีบ ฉีบ

ผมหันหลังให้เขา จ้องทะเลด้วยสายตาดื้อดึง

“ฟังนะ เจ้าจู้...ไอบี...”

“อย่าพูดถึงเธอให้ฉันได้ยิน ขอร้อง!” ผมตะโกน

“แต่ฉันจะพูด ตอนที่ฉันถามแกว่าชอบไอบี ลิลลี่ รีเบลา ฟินลีย์...แกตอบฉันว่า ‘ฉันนะเธอหรือ ผู้หญิงคนนั้นเนี่ยนะ ไม่มีทาง!’”

ผมกำหมัดแน่น ความจริงผมโกหก

“จริงหรือไม่จริง” โดจ์ตอกเข้าอีก

ไม่รู้จะทำอะไร แต่ผมบอกเขาไม่ได้จริงๆ “ฉันชอบเบซซา”
ผมตอบกลับไปง่ายๆ แบบนั้น

ผมหยิบหินที่คิดว่าแบนพอแล้วขึ้นมา ก่อนจะขว้างลงทะเล
หินก้อนนั้นจม

ฉีบ ฉีบ

“แล้วพวกเขาจะประชุมที่ไหน” ผมถาม ไม่มองโดจ์

“โอ๊ะโอ” คำตอบของโดจ์เป็นปริศนา

“โอ๊ะโอ อะไร”

เมื่อผมหันไป โดจ์ก็เดินห่างไปไกลแล้ว ผมไม่ได้ยินคำตอบ
เขา สิ่งที่ได้ยินมีเพียงเสียงน้ำกระเซ็นแปลกๆ ดังตลอดตลอดการ
สนทนาของเรา

คลื่นลูกลมที่มัลลามาเลียก้อนหินอย่างเฉยชา กวาดหินก้อนแล้ว

ก่อนเล่ามากระทบกัน จนเกิดเป็นเสียงกังวานใส

แล้วเสียงที่ยังดังอย่างต่อเนื่อง...ฉีบ ฉีบ คือเสียงอะไร

ผมเดินตามเสียงดังกล่าวจนถึงแอ่งน้ำกร่อยที่เกิดจากคลื่น
ที่ซัดมาไกลกว่าคลื่นลูกอื่น ปลาเงินตัวหนึ่งติดอยู่ในนั้น มันสะบัด
หางในแอ่งน้ำเล็กๆอย่างยากลำบาก

ผมยิ้ม

ผมย่อตัวลงเพื่อจับและปล่อยมันกลับสู่ทะเล ทว่าปลาสิ้น
หลุดมือ มันกระเด็นตัวออกจากแอ่งสะบัดหางสองครั้ง ตัวกระเด็น-
กระดอนบนหินไปจนถึงทะเล ตอนนั้นเองผมถึงสังเกตว่า นอกจาก
ปลาแล้ว ยังมีวัตถุชิ้นเล็กเปล่งประกายอยู่ในแอ่ง ตอนแรกผม
คิดว่าเป็นเศษขวดหรือเศษโลหะ แต่แล้วก็เห็นว่าของสิ่งนั้นคือ
กระจกกรอบเงินบานเล็ก

